D 10
126

Ν. Σ. ΓΙΑΡΟΒ

ΜΑΧΙΤΙΚΕΣ ΜΠΡΙΓΑΔΕΣ

ΣΤΟ ΓΥΣ ΧΡΥΣΤΑΛΝΙ

572
4

ΕΚΔΟΣΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ"
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1930

D 10
126

Ν. Σ. ΓΙΑΡΟΦ

ΜΑΧΙΤΙΚΕΣ ΜΠΡΙΓΑΔΕΣ

ΣΤΟ ΓΥΣ ΧΡΥΣΤΑΛΝΙ

Μετάφραςι απτο ρύςικο

Μ. Μιταφίδι

Г.П.Б-ка обяз. экз.
Лнгр. 1931 год
Акт № Ц-1660

ΕΚΔΟΣΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1930

Н. С. ЯРОВ

Ударные бригады

В Гусь — Хрустальном

перевод с русского

М. МИТАФИДИ

ИЗДАНИЕ

Греческого из-ва „КОММУНИСТИС"

С.-К Крайлит № А 48-31 Ст. Б5 125 х 176 Заказ № 233 Тир. 4000

Ростов-Дон. Типография Греческого Изд-ва „Коммунистис"

Τα ονόματα πολον απτυς ίροας τυ διιγίματος αφτυ, πυ πίρανε μέρος cτι cοcιαλιcτικι άμιλα cτο „Κόκινο Προφιντερν“ cτο (Γυς-χρυcτάλνι) δεν αναφέροντε.

Τα επίθετα μερικον κακόδυλον (δρετίτελ), όπος π. χ. τυ Λύcιν κε τυ Κοτcυνοφ, ο cιγραφέας τάφιcε όπος ίcανε. Αλα αλαχτίκανε λιγάκι. Όλα όμος όcα περιγράφυντε εδο γενίκανε, cτιν πραγματικότιτα cτο εργοcτάcιό-μας. Ίcτερα απο πιζματόδικες μάχες πάρθικε το „Περεκοπ“ κε το εργοcτάcιο άρχιcε ν' αναδιοργανόνετε cίφονα με το cοcιαλιcτικο cίcτιμα.

Ο ΣΙΓΡΑΦΕΑΣ.

ΟΠΟΣ ΚΕ ΣΤΟΝ ΚΕΡΟ ΤΥ ΑΦΕΝΤΙΚΥ

Για τι δυλια αφτι μιλύcανε διο χρόνια ίcος κε περιcότερο. Στιν αρχι μιλύcανε γενικα. „Ι επανάcταcι δεν κάμνι cταθμυς“. „Ι επανάcταcι έχι τις απετίcις-τις“.

„Δε θα cταματίcυμε cτο προπολεμικο επίπεδο, μα θα ιπcόνυμε τιν παραγογικότιτα μέρα με τι μέρα“.

Κατόπι επεξεργαζόντανε πλάνα, μιλύcανε θετικα κ' „επι τυ προκιμένυ“. Κατόπι λέγανε για τις ετίες τις καθιcτέριcις, λέγανε πολα κε καλα.

Καμια καλιτέρεψι όμος απ'όλα αφτα δε βλέπαμε.

Το εργοcτάcιο πότε έβαζε τα δινατά-τυ κε προχορύcε λιγάκι, πότε ξανάμενε πίcο, κε γενικα έτcι κε δεν το κατόρθοcε να κυνιθι απτο προπολεμικο επίπεδο.

Μια φορα μαζέψανε τυς καλφάδες. Ι περιcότερί-τυς γέρι γενάτι βγαλμένι απτο χοριο. Ομος δυλέβανε πολα χρόνια, απο „τcιράκια“ κε μάθανε cτο εργοcτάcιο τόcο καλα όcο κε το αμάξι τυ χοριύ-τυς.

Ελπίζανε, πος αφτι τυλάχιcτο κάτι θα βοιθύcανε c'αφτο το κακο.

— Πια νἄνε λιπον ι ετία, σίντροφι, πυ στεκόμαστε όλο τον κερο στον ίδιο τόπο; Κε πος θα κάμυμε να προχορίσυμε λιγάκι;

— Μορε, τι φονάζετε άδικα, τι θέλετε ακόμα; Πύ πάτε; διαμαρτιρότανε δισαρεστιμένι ι γενάτι.—Κιτάκστε καλίτερα τα χάλια τις φάμπρικας, τυ ιλικυ το μιχανον. Κε τόσο πυ κάμνυμε ακόμα, εμις το κσέρυμε πος το κάμυμε . . . τι διάβολο παραγογικότιτα θέλετε ακόμα. . . Σ' αφτο απάνο τελιόσανε. Σκορπιστίκανε στι φάμπρικα κε καθίσανε στα περβάζια τον παραθίριον να πιύνε τσάι.

— Ακυς εκι, λέι, τι σοφιστίκανε: να κσεπεράσυνε τιν προπολεμικι !! Στιν προπολεμικι μάτια-μυ διέφτινε ο ίδιος ο αφέντις πϋχε κεφάλι κι όχι σαν „αφτονόνε". . . . έβριζε όσο μπορύσε ο Νικιφορ Φεντότιτς, ένας κοντος κσερακιανος, τριχοτος καλφας.

— Πολι σοστα — βεβέονε ο άλος, βάζοντας το ποτίρι κάτο αππο τσαιερο—ο αφέντις κε μόνος κέρδιζε κ' εμας δεν αδικύσε, ενο τόρα . . . περικοπες, κόπσιμο . . .

Έτσι τα κόπσανε όλα, πυ δε μένι καμια όρεκσι για δυλια . . . Στο χοριο να πας να σκάβις χόματα, θα κερδίσις περισότερα!

Τέτιες ομιλίες μπορύσε ν' ακύσι κανις κε κοντα στα παράθιρα κε στάλα ίσιχα μέρι, πυ μαζεβόντανε να κυβεντιάσυν ι γεροντάδες. Κι ο μάστορας τυ ιφαντυργίυ Κοτσυνοφ, πρόστενε.

— Στυς καλφάδες κε στυς τεχνίτες βρίσκυνε το φτέκσιμο, ενο φτένε μόνι-τυς. Αν χριάζετε παραγογικότιτα, μορε, πάρε το καμτσίκι στο χέρι, τότες μπορι κάτι να γίνι. Ακυς εκι να δόσυνε πρόσοπο στον καθένα κε κανις να μι θέλι ν' αναγνορίζι το μάστορα-τυ . . . Με κάθε πσίλυ πίδιμα — αμέσος ο πιρίνας, το κομσομολ.

— Κομσομολ! . . τόρα παντυ χόνι τι μίτι-τυ το κομσομόλ-τυς, ίπε βραχνα κε θιμομένα ο Νικιφορ Φεντότιτς, μόλις άκυσε τι μισιτι αφτι λέκσι.

— Ας πάνε λιπον, να ζιτάνε αππο κομσομολ να ιπσόσι τιν παραγογι, τέλιοσε το λόγο-τυ ο Κυτσυνοφ . . . .

Δεν τον εχτιμύσανε άδικα τον άνθροπο αφτο ι άλι γεροντάδες. . . . Σιμά-τυ αφτι εστανόντανε τον εαφτό-τυς πιο δινατο κε σ' αφτόνα μονάχα εμπιστεβότανε κριφοκυβεντιάζοντας τυς λογιζμύς-τυς.

— Σταθίτε, θάρθυνε να μας παρακαλέσυνε ακόμα, εμας τυς γεροντάδες.

— Κε πος θα μας παρακαλέσυνε ακόμα!

— Δε θα κάμυνε τίποτα δίχος μαςτόρυς, εβεβέονε ο Νικιφορ Φεντότιτς για όλυς. Με τις κυβέντες αφτες κςεςκάνανε τα γεροντάκια.

Πλιςιάζι κάπια απτις εργάτριες:

— Για έλα Νικιφορ Φεντότιτς . . . κάτι πάθανε ι μιχανες.

Τφυ, ςκιλια δεν αφίνυν τον άνθροπο να μιλίςι διο λόγια — θίμονε ο Νικιφορ Φεντότιτς, χορις να κυνιθι απτο μέρος-τυ. Κι αν ι εργάτρια δεν τον άφινε ίςιχο, τότε τις άρχιζε αλίπιτο βριςίδι.

Μερικι αντυς μαςτόρυς απαντύςανε μονάχα, ςαν τυς φονάζανε όπος πρέπι με το όνομα κε το πατρόνιμο. Ι περιςότερί-τυς ος τόρα ακόμα ίχανε χοράφια, ςπίτι, μερικι μάλιςτα ίχανε κε πατράκυς. Κ' επιδι νιόθυνε, πος ι θέςι-τυς δεν ίνε ςίγυρι, γι' αφτο θιμόνυνε κε τα βάζυνε μόλυς κε μόλα. Έχυμε κε πολι καλα γεροντάκια, καθαφτο προλετάριυς, για τυς οπίυς ι φάμπρικα ίνε το ςπίτι-τυς ι τροφό-τυς.

Αφτι δε χερεκακύνε, μα απεναντίας χέρυντε πολι, πυ όλα πάνε „όπος πρότα". Μα ίνε γεροντάδες κι αφτι, κε δε μπορύνε να νιόςυνε τι θέλι ι νεολέα, γιατι φονάζι ςτις ςινεδριάςις. Τέτιι ίνε ι καλφάδες-μας.

Κε το ανότερο διικιτικο προςοπικο;

Αφτυς πια δε μπορις να τυς κριφοαφυνκραςτις. Αφτι ζύνε ςα μια πολι ςτενα ςιδεμένι ικογένια, κςεχοριςτα απόλυς. Έχυνε βέβεα κι αφτι τις εκςερέςις-τυς, μα κ' ι εκςέρεςες αφτες ίνε μονάχα, για να βεβεόνυνε το γενικο κανόνα.

Ιν' ι αλίθια, πος το ανότερο διικιτικο προςοπικο κάτι θέλι να κάμι, για τιν καλιτέρεψι τις παραγογις. Κάτι άρχιςε μάλιςτα . . .

Βγίκε π. χ. μια διαταγι να μεταφερτι το αποπνιχτικο κλοςτίριο (угаропрядильный цех) ςτο εργοςτάςιο „Κόκινο Προφιντερ", μα επιδις το εργοςτάςιο κ' έτςι ίτανε παραφορτομένο, ι νέες μιχανες δε χορέςανε, ςπάςανε κε τότες τις ςτίλανε πίςο ςτο παλιό-τυς το μέρος. Αρχίςανε να μπάζυνε τριάδες μα γρίγορα τα παρατίςανε. Κςαναρχίςανε να μαζέβυνε τυς καλφάδες κε τυς μαςτόρυς. Μαζέβανε κε κοματικες κ' επανκελματικες ςινεδριάςις. Κε ς' αφτες κςαναλέγανε, λέγανε λόγια πολα κι όμορφα. Αναθέτανε το ζίτιμα ςε ιδιέτερες επιτροπες ςινεδρίαςες, ςιδιάςκεψες. Το ζίτιμα το κςετάζανε απόλες τις μεριες, το ςιζιτύςανε, το „επεκςεργαζόντανε".

Μα ςτι φάμπρικα όλα μνίςκανε όπος κε προτίτερα.

Όπος κε τότε ι γεροντάδες καθόντανε πάνο στα παράθιρα, ι ιφάντρες στεκόντανε κοντα στα „ζεβγάρια“-τυς, όπος κε τότε χτιπύσανε τα χτένια κε τις σαίτες κε βαριμαχύσανε ι παλιες „αφεντάδικες“ μιχανες . . . Όλα ίτανε όπος κε δόδεκα χρόνια πριν, στον κερο τυ αφεντικυ.

ΔΙΟΡΓΑΝΟΤΙΚΙ ΣΙΣΚΕΠΣΙ

Ι Νιύρα στέκετε κοντα στο ζεβγάρι-τις κι ακύι το ριθμικο χτίπιμα το μιχανον, ενο τα μάτια-τις κιτάζυνε όλο το διαμέριζμα. Τα μάτια-τις ίνε καστανα με μια έφθιμι φοτίτσα. Στο στρογκιλό-τις πρόσοπο δε χαθίκανε ακόμα ι κοκινάδες, αν κε δυλέβι τρία χρόνια τόρα. Ι κύρασι όμος, πυ κάποτε καθρεφτίζετε στα μάτια-τις κ' ι πτιχες κοντα στα χίλια, αφίσανε στο πρόσοπό-τις τα σιμάδια τις φροντίδας εκίνις, πυ μπορίτε να δίτε στα πρόσοπα όλον τον εργατριον.

Κιτάζι ι Νιύρα το Νικιφόρο Φεντοτιτς, πος πίνι το τσάι-τυ, ενο ι εργάτριες πιάσανε ψιλι κυβέντα κοντα στις σταματιζμένες μιχανές-τυς. Κιτάζι κε κάτι βάζι με το νύ-τις.

Τιν πλισιάζι ι Σύρκα Μ. Το πρόσοπο αφτινις ίνε ακόμα καθαρο απο κάθε σιμάδι, απο κάθε σκια. Κε τα μάγυλά-τις, κε το κόκινο μαντίλι-τις, κε το χαμόγελό-τις γίνυνε μια λάμψι.

Κσετρελαμένι με τα λύσα, αποτραβίχτικε ένα κερο για λίγο απτο κομσομολ, μα τόρα κσαναδιορθόθικε όμος κάποτε σκανδαλίζι στις σινεδριάσις, πότε διοργανόνι κανένα κολεχτιβικο περίπατο.

— Ίσυνα στι σινεδρίασι, Νιύρκα; Όχι; Γιατι, παρακαλο;

Κε τι καλα πύτανε . . .

Ι Νιύρκα καμαρόνι τι φιλινάδα-τις κ' ενο τα μάτια-τις γελύνε προσπαθι να τιν πιράκσι.

— Για άφισε-με κε σι με τις σινεδριάσις-συ.

— Τι λες, μορι. Ακυς εκι, κε νάνε, λες γραματέας . . .

—Κ' εσι τι, νομίζις, πος ο γραματέας δεν μπορι να χάσι τιν ιπομονί-τυ; Χιλιες φορες τάκυσα. Τα ίδια κε τα ίδια. Λόγια, λόγια κι απο δυλια τίποτε. Τα βαρέθικα.

— Μίλισε κάπιος απτο περιφεριακο κομιτάτο—κσακολυθι ι Σύρκα, χορις να τιν ακύι—μιλύσε για τιν άμιλα. Τι όμορφα! . .

— Κι αφτο τάχυσα. Κσέρις τι σιλογιέμε;

—Τι;

Ι Σόρα τέντοσε τ' αφτιά-τις, τα μάτια-τις στράπσανε απο ανιπόμονι περιέργια.

— Έλα, ας διοργανόσυμε μια μπριγάδα. Ίπε διαστικα ι Νιύρα, κιτάζοντας τι Σιύρκα με ανισιχία, σα να φοβύντανε, μι τις αρνιθι.

Ι Σύρκα πίδιξε απτι χαρά-τις.

— Τι λες;

— Αλίθια λέγο. Θέλις;

Χτίπισε τα παλαμάκια-τις σαν πεδι κε ρίχτικε στιν ανκαλια τις φίλις-τις να τιν φιλίσι.

— Στάσυ, ανόιτι. Έλα ας μιλίσυμε, πος νάρχίσυμε, τι να προτακάμυμε.

Πός;

— Δε κσέρο.

— Κ' εγο τα ίδια.

— Να πος, λέι σα να μιλύσε με τον εαφτό-τις ι Νιύρκα.

Μαζέβυμε κορίτσια, ζιτάμε να μας δόσυνε ένα ολόκλιρο διαμέριζμα κι αρχινύμε τι δυλια. Πέρνυμε κε δικό-μας κάλφα.

— Πιόνα;

— Το Βάνια το Μακρι.

— Αλίθια;

— Φόνακσέ-τον—διατάζι ι Νιύρα.

Ο Βάνιας ο Μακρις τέλιοσε πριν λίγο κερο το Φ. Ζ. Υ., μα στι δυλιά-τυ δε μνίσκι πίσο κι αптυς γεροντάδες. Ι ιφάντρες τον αγαπύνε, γιατι δεν πίνι τσάι στον κερο τις δυλιας, κι άμα τον φονάζυνε, τρέχι αμέσο χορις πολα παρακάλια. Να, κε τόρα-δα: μόλις τον φονάκσανε αμέσος βρέθικε κοντά-τυς . . . Το κσέρι πος δεν αγαπύνε ι κομσομόλκες το Νικιφορ Φεντότιτς.

— Τι τρέχι; Πλισίασε τις μιχανες θαρόντας πος κάτι πάθανε, κάτι έσπασε. Μα ι μιχανες δυλέβανε όπος πρεπι. Θίμοσε κε τιμαζότανε να τρέκσι στις μιχανές-τυ. Ι Νιύρα όμος τον άρπακσε γελόντας απτο μανίκι:

ΠΟΡΙΖΜΑ

Τα πάθι ισιχάσανε προ πολυ. Κι ο Νικιφορ Φεντότιτς ακόμα κατέβασε τι μίτι-το. Όλι ι φάμπρικα τον γέλασε, πυ ένας κομσομολίστις δύλεψε καλίτερα απ' αφτόνα στο διαμέριζμα. Στέκετε ι Νιύρα στις μιχανες ακόι πος δυλέβυνε, ενο ο νυς-τις κάπυ τρέχι. Πύ άραγε; Ι μιχανες δυλέβυνε καλα. Ι γριες ιφάντρες καλοκιτάζυν τι νεολέα. Ι παραγογικότιτα περισέβι...

Όλα, θαρις, εν τάκσι...τιν θίμοσε ι Σιύρκα.

— Γιατί σκέφτετε ι έκσιπνι-μυ; Τί θα σκαρόσι ακόμα;

— Μα τ' ίνε,—απαντα αργα ι Νιύρα—εργαζόμαστε όλες-μας κολεχτιβικα το μιστό-μας όμος πέρνυμε κσεχοριστα. Τί κομσομόλι ίμαστ' εμις; Ι χορικι πΰνε χορικι κι αφτι αρχίσανε κε μπένυνε στις κομύνες. Ελάτε ας σχιματίσυμε κ' εμις κολεχτίβο.

— Πολι σοστα, μπράβο!—το πρόσοπό-τις έλαμπσε απτι χαρά-τις κε με τα μάγυλα αναμένα κε τα λόγια φλογερα κάμνι αγιτάτσια σΰλο το διαμέριζμα.

Νέες δυλιες, νέες φόρμες εργασίας ζιτάι ι νεολέα κε θαρετα, κε με ζίλο προχορι σε νέα κατορθόματα.

Δεν ίνε βέβεα σοστο, να το πέρνυμε πάνο-μας κε νάντιτάσυμε τι νεολέα απέναντι στυς γέρυς εκίνυς, πυ περάσανε απτιν επανάσταςι κε προετιμάσανε τι μεγάλι αφτι αναδιοργάνοσι τις εργασίας. Μα ύτε κε πρέπι να τραβιόμαστε μπροστα στυς γεροντάδες εκίνυς, πυ με τα ποτίρια-τυς καθιζμένι στα παράθιρα, στραβοκιτάζυν κάθε-τι νέο κε το κακολογυν.

Σάφτυς ακριβος τυς γεροντάδες εμις αντιτάσυμε τυς υτάρνικυς. Στι νεολέα-μας πυ ανατράφικε μέσα στιν επανάσταςι ίνε πολι πιο σιμα κε πολι πιο εφκολονόιτο κάθε-τι νέο πυ ζι κε μεγαλόνι μαζί-τυς.

Τυς μεγάλυς δρόμυς με τα απότομα γιρίζματά-τυς πολι πιο έφκολα τυς διακρίνυνε τα νέα κε ζοιρα μάτια τις νεολέας. Όπιος δεν κόλισε στα παλια αφτος μπορι πιο έφκολα να κσεφίγι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Οπος κε ςτον κερο τυ αφεντικυ . . . . Σελις 3
Διοργανοτικι ςίςκεπςι . . . . „ 6
Το ςτρατολόγιμα . . . . „ 9
„Δε θα φίγυμε" . . . . „ 11
Ι θια Μάςα φέβγι . . . . „ 17
Το Περεκοπ . . . . „ 19
Ι κακοβυλία (вредительство) . . . . „ 22
„Ι θιες με τυς μπόγυς-τυς" . . . . „ 24
Τα αθρίζματα . . . . „ 25
Απτις μπριγάδες κε τα ςινεργία ςτο κόμα . . . . . „ 32
Πόριζμα . . . . „ 37